

Het was nog donker toen frater Padraig O'Halloran om vier uur die ochtend binnenging in een zijkapel van de Basilica di San Silvestro in Rome, waar hij bij een luchtdicht afgesloten glazen kubus bleef staan om een gebed te offeren aan het bruine, licht glanzende, eigenaardig misvormde voorwerp dat daar op een fluwelen kussentje rustte. Minutenlang hield zijn gefluister aan, een zacht gonzen van geloof, dobberend op de stilte van de basiliek.

Na het 'Amen' opende hij zijn ogen en las net als alle andere dagen het bordje waarop in het Latijn stond wat zich in de vitrine bevond.

CAPUT

St. Joannis Baptistae
Praecursori Domini

Frater Padraig, die vloeiend Latijn las, wist uiteraard wat dit betekende. 'Hoofd van de heilige Johannes de Doper, voorganger van de Heer.' Dit was een van de heiligste relieken in de hele christelijke wereld, en iedere ochtend voor de lauden stak frater Padraig een kaars aan en ging de kapel in om in nabijheid van dit kostbare voorwerp te bidden en te mediteren.

De grootste bron van vreugde in frater Padraigs leven was zijn rol als lid van de Pallottijnen van de Basilica: de religieuze orde die mocht zorgen voor dit heiligste der heilige relieken.

Weliswaar was dat niet het complete, afgehakte hoofd van Johannes de Doper, maar een wassen model van zijn hoofd, waarin een groot deel van het schedeldak van de heilige zelf was ingebed. Het wassen model had in de loop der eeuwen zwaar te lijden gehad, was deels gesmolten en mismaakt, en zag er tegenwoordig eigenaardig, zo niet grotesk, uit. Maar dat deed niet af aan het spirituele belang van de relik.

Zoals iedere goede christen weet, was de heilige Johannes de Doper de boodschapper van God, voor Jezus' komst naar aarde gezonden, de profeet die Zijn komst voorspelde – 'Hij die na mij komt is machtiger dan ik,' had Johannes verkondigd; 'wiens schoenen ik niet waardig ben hem na te dragen.' Johannes de Doper had Jezus gedoopt in de Jordaan, en toen Jezus uit het water kwam, had God zich aan Hem geopenbaard: 'De hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk een duif, en op Hem komen. En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.'

Die ochtend mediteerde frater Padraig, zoals zo vaak, over het leven en in het bijzonder het martelaarschap van Johannes de Doper: Salomes dans voor Herodes Antipas in diens paleis in Jeruzalem, waarna Herodes haar had beloofd haar wens te vervullen, wat die ook was; en dat ze toen om het hoofd van Johannes de Doper had gevraagd. Zij had gevraagd om het hoofd van Johannes de Doper, en dus was de voorganger van Christus onthoofd en was zijn hoofd op een zilveren blad naar Salome gebracht. Later was het hoofd vanuit zijn rustplaats in Jeruzalem overgebracht naar Constantinopel. In 1204 hadden de Kruisvaarders het daar gevonden en naar Frankrijk gebracht. In 1604 was de achterste helft van de schedel van dit allerheiligste relik vanuit Frankrijk naar Rome gebracht voor bewaring in de Basilica di San Silvestro, waar het botfragment was ingebed in een wassen model van het hele hoofd.

Toen frater Padraig was opgenomen in de gemeenschap der Pallottijnen was de relik niet aanwezig geweest in de

basiliek. Hij was er weggehaald voor restauratie en stabilisatie. Frater Padraig herinnerde zich als de dag van gisteren het vreugdevolle moment dat de relik terugkwam naar de kapel en daar in een glazen vitrine met klimaatbeheersing werd geplaatst, zodat hij duizenden jaren lang behouden zou blijven. Sinds die dag had Padraig iedere ochtend een bezoek gebracht aan de kapel en had een gebed geofferd aan Johannes de Doper, voorganger van de Heer. Bij kaarslicht, zoals het hoorde.

Ook deze ochtend stond hij in gedachten verzonken te kijken naar het heilige voorwerp en volgde met zijn blik de contouren die hij kende als zijn broekzak. Maar plotseling viel hem op dat er iets niet helemaal klopte. Wat het was kon hij niet goed zeggen, maar het mismaakte hoofd leek op de een of andere manier ánders. Hij liep er dichtert naartoe en hief de kaars, maar de vitrine stond hoog op een gouden pedestaal, en hij kon er niet dicht genoeg bij komen om het relik goed te kunnen bekijken.

Frater Padraig keek om zich heen op zoek naar iets waar hij op kon klimmen. In de kapel stonden korte, houten kerkbanken waarop de gelovigen konden zitten bidden. Het waren zware banken, maar frater Padraig was sterk; hij sleepte een ervan naar de sokkel en ging erop staan. Nu kon hij recht in de vitrine kijken. Hij hield zijn kaars bij, tuurde naar de relik en zag meteen dat er inderdaad iets heel erg mis was. Het koepelvormige schedeldak van de heilige was losgeraakt van de wassen matrix.

Hij kneep zijn ogen samen en tuurde nogmaals. Er was inderdaad iets van zijn plek geraakt – maar ook ontbrak er een stukje van de schedel, zowat een vierkante centimeter. Was dat eruit gevallen? Hij bewoog de kaars van links naar rechts, inspecteerde het fluwelen kussentje waarop het hoofd rustte, maar zag nergens een fragment dat eruit gevallen kon zijn. Bij nadere inspectie van de plek waar het stuk ontbrak, zag hij dat dit geen natuurlijke breuk leek – bij lange na niet. De randen waren recht. Op het roodfluwelen kussen lag wat

beenderstof, alsof iemand het hoofd met een zaagje te lijf was gegaan.

Ineens begonnen frater Padraigs knieën te knikken. Heel voorzichtig om niet te vallen stapte hij van de kerkbank af en liet zich erop neer, terwijl hij probeerde zijn gedachten op een rijtje te zetten en rustig adem te halen.

Ondenikbaar, deze ontwijding, deze heiligschennis, deze vernieling van een sacrale relik. Een bijna niet te bevatten misdaad: iemand had een stukje van de authentieke schedel van Johannes de Doper gestolen.

Met het bloed bonzend achter haar ogen en een zwoegende ademhaling liet Frankie Cash de roeispaan van de roeimachine uit haar handen vallen en liep op een drafje naar de volgende machine van haar Orangetheory-training. Ze bekeek het web van riemen en handgrepen en probeerde zich te herinneren hoe die oefening ook alweer ging. Het zweet sijpelde in haar ogen. Haar hersenen draaiden in slow motion.

Te laat.

‘O, Frankiiiiie,’ klonk de gevreesde, zangerige stem achter haar rug. ‘Zie ik je daar nou stilstaan, meid? Nee toch?’

Verslagen draaide Cash zich om. Haar instructeur Max stond haar met zijn handen op zijn heupen en schuin gehouden hoofd op te nemen. Rond zijn gespierde borstkas zat een piepklein, strakgespannen hemdje met daarop in groene letters de woorden **WOKE UP GAY AGAIN**.

‘Kijk, zo werkt het.’ Max liet zich in plankhouding zakken en stak zijn voeten in de riemen. Zonder enige zichtbare moeite trok hij zijn knieën omhoog en opzij, waarbij hij zijn armen parallel en zijn handen op de grond hield. ‘Trekken en draaien. Trekken en draaien,’ herhaalde hij, terwijl hij vanaf de grond naar Cash opkeek. ‘Makkie.’

In één vloeiende beweging maakte hij zich los, stond op en maakte met een handgebaar en een stralende glimlach duidelijk dat zij nu mocht.

‘Aha...’ zei Frankie. ‘Trekken, en draaien.’ Alleen van dat ‘makkie’ was ze nog niet zo zeker. Moeizaam nam ze in het

toestel plaats. Afvallen was pure marteling, maar ze was niet van plan zich te laten kennen. Ze was al bijna drie kilo kwijt, en al die moeite ging ze beslist niet ongedaan maken. Alsof dat haar aanwijzing was, liep er een straaltje zweet in haar ooghoek. Vastberaden veegde ze het weg, stak haar voeten in de lussen en maakte zich op om onder Max' toezien oog de beproeving te hervatten.

Plotseling klonk de beltoon van haar telefoon die met de gefloten deun van *The Good, the Bad, and the Ugly* tot leven kwam in haar zak, amper hoorbaar boven de stampende fitnessmuziek die de hele zaal vulde.

'Niet opnemen,' sprak Max streng. 'Die hoor je niet eens mee naar binnen te nemen.'

'Ik moet wel,' reageerde Cash, stiekem opgelucht.

Met gefronst voorhoofd keek Max terwijl ze zich los wroste uit het apparaat en de telefoon aannam. 'Met Cash. Wacht even.' Ze legde haar hand over de microfoon en keek om naar Max. 'Ik neem hem buiten even.'

Terwijl ze wegliep, riep hij haar na: 'Dat kan maar beter een moord zijn!'

Ze liet zich zakken op een bankje bij de deur. 'Ja?'

'Frankie,' klonk een bekende stem. 'Als ik je niet beter kende, zou ik haast denken dat je blij bent van me te horen.'

Cash glimlachte. 'Daar heb je geen idee van,' zei ze.

Sheriff James Colcord kwam meteen ter zake. 'We zijn gebeld over een moord. Een eigenaardig geval. Een man op leeftijd, dood in de Flat Tops Wilderness.' Hij zweeg even. 'Je weet wat dat betekent.'

'Neanders?' Plotseling alert veerde Cash overeind. Cash en hij hadden al eerder samengewerkt aan een zaak, in vakantiepark Erebus. Daar werkte een geschifte wetenschapper, Marius Karman, hoofd van de afdeling Wetenschappelijk onderzoek, en die had neanderthalers teruggeklond. Een aantal daarvan was uit het resort ontsnapt en, op moord belust, de Flat Tops Wilderness in gevlucht. Cash had geweten dat ze vroeg of laat weer zouden opduiken.

‘Waarschijnlijk niet, maar er zit een ritualistisch tintje aan dat nader onderzoek behoeft. Ik ben op weg naar de plaats delict. Ten noordwesten van Burns. Afgelegen. We zullen te voet naar de PD moeten. En reken er maar op dat dit een mediacircus wordt. Ik heb het CBI al gebeld om te helpen – en ik heb speciaal om jou gevraagd. Heb jij al van Holmes gehoord?’

‘Nope,’ antwoordde Cash. ‘Maar je kunt van mij aannemen dat zij van mij zal horen. Stuur de locatie even door, wil je?’

Meteen klingelde haar telefoon, en ze laadde de coördinaten en keek op de kaart. ‘Dat is federaal grondgebied. Mogen wij daar überhaupt onderzoek doen?’

‘De FBI denkt niet dat het iets te maken heeft met de neanders, en zij hoeven de zaak niet. Je kent de aanklager – ze zijn daar langer bezig om zich onder zaken uit te wurmen dan om echt achter misdadigers aan te gaan. Bovendien geeft het agentschap voor natuur en bos de voorkeur aan het CBI – ze werken niet graag samen met de Feds. Mij hoor je niet klagen. Ik hoop alleen dat de FBI dan niet als gebruikelijk op het laatste moment komt binnenwandelen om de zaak over te nemen nadat wij al het werk gedaan hebben.’

‘Dus jij wilt dat het CBI de leiding neemt?’ vroeg Cash.

‘Nou, zo ver wil ik nou ook weer niet gaan.’

‘Ligt het stoffelijk overschot ergens onder een dak, of in de openlucht?’

‘In een blokhut. Kennelijk had het slachtoffer die hut, op federaal grondgebied, gekraakt, maar je hebt gelijk: beter te veel aanvragen dan te weinig. Een assistent van me is het huiszoekingsbevel aan het opstellen en gaat daarmee naar de rechter, Greenberg; tegen de tijd dat wij gaan lopen, zou die het ondertekend moeten hebben.’

Ze spraken een tijd af om elkaar aan het begin van het voetpad te treffen, en Cash beëindigde het gesprek. Ze vroeg zich af waarom ze nog niets had gehoord van haar baas, Blaisdell Holmes, de nieuwe directeur van het Colorado Bu-

reau of Investigation. Ze hoopte dat Holmes niet aan het proberen was het onderzoek aan iemand anders te geven.

Ze kon maar beter zorgen dat ze op het hoofdbureau in Lakewood kwam, en snel ook.

Cash sprong onder de douche voor een soort kattenwasje, amper genoeg om zich in te zepen en af te spoelen, en zorgde dat haar haar droog bleef. Ze trok een zwarte broek aan met een Milano-blouse. Gelukkig had ze die ochtend haar Eccolaarsjes aangedaan, en daarmee kon ze goed wandelen. Na een sprietsje droogshampoo zat haar haar weer puik, en tot slot stak ze haar Baby Glock 9 in de holster en bevestigde ze haar badge aan haar tailleband. De Baby Glock was niet het standaardwapen voor CBI-agenten, maar ze had een speciaal verzoek ingediend omdat dit pistool zo goed in haar hand lag. Ze hees zich in het zwarte jasje van haar pak en was de deur uit.

Met samengeknepen ogen keek Cash naar de zon, die net boven de horizon uit kwam piepen toen ze Kipling Street op draaide naar het CBI-hoofdbureau. Ze had geen tijd voor de kop oploskoffie die ze normaal gesproken na de training ging drinken. Ze hoopte maar dat Colcord koffie voor haar zou meenemen, maar ze wilde hem niet het genoegen doen erom te vragen, die rare druif met zijn cowboyhoed.

Normaal deed ze acht minuten over de rit naar het hoofdbureau, maar ditmaal slechts vijf. Toen ze met krijssende banden het bijna verlaten parkeerterrein voor het bureau op draaide, stond Holmes' Mercedes CLS haar daar al glinsterend op te wachten. Een eindje verderop stond een Tesla model Y die ze niet herkende; kennelijk was er om zes uur al een collega op kantoor, en ze wist wat dat betekende.

Holmes ging haar onderzoek aan iemand anders geven. Nu was het zeker.

Op een drafje liep ze naar de ingang van het bureau en rukte de deur open. Binnen minderde ze vaart maar liep met snelle passen door de somber stemmende gangen naar Holmes' kantoor. Ze trof haar baas achter het bureau gezeten aan; een collega-agent stond met zijn rug naar haar toe. Hol-

mes, met haar gebruikelijke zwart-witte pak aan, stond op toen Cash op de open deur klopte.

‘Jezus, Cash. Goeiemorgen. Alles in orde?’ informeerde Holmes.

Cash keek omlaag en zag dat ze in haar haast haar blouse scheef had dichtgeknoopt. Met een bedremmeld gezicht streek ze haar haar glad en probeerde rustig aan te doen. ‘Ik hoorde net over die recente moord in Eagle County...’ Ze slikte even en haalde diep adem. ‘Die zaak wil ik.’

Degene met wie Holmes had zitten praten draaide zich nu om, en Cash zag dat het George Standish was, iemand die nog maar twee jaar in dienst was. Zijn zwarte haar was glad achterovergekamd en op zijn bleke gezicht lag een hoopvolle glimlach. Hij rook naar babyolie en Cash moest zich inhouden om niet haar neus op te trekken. Ze had het niet zo op George; hij leek haar zo’n type dat als kind blinkend opgewreven appeltjes meebracht voor de schooljuf.

‘Agent Cash.’ George Standish stak een magere hand uit. ‘Leuk u zo vroeg al op kantoor te zien.’

Cash wierp een blik op Standish en vroeg zich af of dit sarcastisch bedoeld was. Ze pakte zijn hand en merkte dat die klam aanvoelde. Discreet veegde ze haar eigen palm aan haar broek af. Standish zag het. Met een strak gezicht keek hij weer naar Holmes.

‘Je bent er zelf anders ook behoorlijk vroeg bij,’ zei Cash tegen hem.

‘Ik luister bij mijn ontbijt naar de politiezender,’ zei Standish verdedigend. ‘Ik hoorde over die moord en dacht dat ze er, eh, misschien het CBI bij zouden halen.’

‘Beschuitje met moord. Smakelijk,’ zei Holmes droog.

Cash wist nog niet helemaal wat ze denken moest van Holmes. De nieuwe directeur had het mediacircus na de ramp in Erebus verbluffend knap aangepakt, met een laconiek gevoel voor humor terwijl ze op het oog redelijk onaangedaan bleef doen. Maar ze was moeilijk te peilen; oppervlakkig was ze zeker niet.

Standish schraapte ietwat ongemakkelijk zijn keel en vervolgde: ‘Inderdaad, mevrouw. Zoals ik net zei: dit onderzoek kan mij belangrijke ervaring opleveren in moordzaken. Ik heb mijn lopende onderzoeken afgesloten. Ik heb verklaringen afgegeven bij een aantal rechtszaken die vervolgens tot veroordelingen hebben geleid, mede dankzij mijn bijdrage aan de betreffende onderzoeken. Ik zou graag de kans krijgen de leiding te nemen bij dit onderzoek.’ Vanuit zijn ooghoek wierp hij een blik op Cash.

Cash zag hem zijn vingers verstrengelen om maar te voorkomen dat ze gingen trillen. Hij was bloednerveus. Ze moest hem nageven: het getuigde van lef om als broekie zo’n grote zaak aan te vragen. Ze herinnerde zich dat ze niet eens zo heel lang geleden in diezelfde positie had verkeerd. Maar toch: het was niet in de haak om zo naar binnen te stormen en een zaak in te pikken die, zoals hij donders goed wist, háár toekwam. Tenslotte had Colcord wel om háár gevraagd.

‘En met alle respect,’ voegde hij daaraan toe, ‘ik was hier het eerst.’

Cash probeerde niet met haar ogen te rollen. Wat een brutale aap. ‘Als ik even tussenbeide mag komen,’ zei ze, ‘moet ik zeggen dat ik met alle waardering voor agent Standish’ initiatief toch echt van mening ben dat dit onderzoek weleens een tikje complex zou kunnen zijn voor een beginner.’ Cash zweeg even voordat ze de neandertroef uitspeelde. ‘Ik heb sheriff Colcord gesproken, en hij heeft redenen om aan te nemen dat deze moord een ritualistisch karakter heeft dat te maken kan hebben met de neanders.’

Daar leek Holmes niet van op te kijken. ‘Ik weet dat jij belangstelling hebt voor het neanderonderzoek,’ zei ze, ‘maar zoals je weet is dat nu een zaak van de FBI. Als dit inderdaad een neandermoord is, moeten we het onderzoek aan hen overlaten.’

‘Precies – we hebben bij lange na niet genoeg informatie om te concluderen...’ begon George Standish.

Cash onderbrak hem. ‘Gezien mijn ruime ervaring bij het

CBI én met de zaak-Erebus, meen ik beter in staat te zijn die kwestie te beoordelen. Ik heb een werkrelatie opgebouwd met sheriff Colcord. Bovendien heb ik me laten vertellen dat hij om mij gevraagd heeft voor dit onderzoek. Als het allemaal misloopt, zal het minder kritiek opleveren als aantoonbaar is dat het onderzoek is toevertrouwd aan een agent met ervaring.’ En een klein beetje vals voegde ze daaraan toe: ‘De pers zal misschien met vragen komen...’ Die woorden liet ze even in de lucht hangen. Als dit een neandermoord was en als bleek dat Holmes de zaak willens en wetens aan een agent met nét-aan twee jaar ervaring had gegeven, dan zwaaide er wat.

Holmes trok haar wenkbrauwen op. ‘De pers zal misschien met vragen komen? O jee, daar moet je niet aan denken.’

Cash bloosde en besepte dat ze te ver gegaan was. Holmes was lang niet zo’n gatlikker naar de pers toe als haar voorganger McFaul was geweest.

Holmes zweeg even, alsof ze nadacht. Uiteindelijk zei ze: ‘Maar je andere argument snijdt hout. Het onderzoek is voor jou.’

‘Dank u.’

Holmes nam haar koeltjes op. ‘Maar zorg wel dat de leiding in handen komt van het CBI, oké, niet Eagle County. George, voor jou heb ik in de tussentijd een andere moord om aan te werken.’

Standish knikte stijfjes. Hij keek niet echt blij uit zijn ogen. Cash probeerde er niet mee te zitten – ze was niet van plan uit schuldgevoel het onderzoek aan hem over te laten.

‘En je kunt agent Cash bijstaan in geval van digitaal-forensische kwesties, mochten die aan de orde komen.’

Standish was kennelijk een soort wonderkind met computers. Cash zag niet in hoe de moord op een excentrieke kluizenaar in de wildernis om dat soort vaardigheden zou vragen, maar je kon nooit weten. ‘Natuurlijk,’ zei ze, waarbij ze probeerde niet al te vrolijk te worden van Standish’ gezicht: hij glimlachte als een boer met kiespijn. ‘George zal

een waardevolle rol kunnen spelen bij het onderzoek, mocht dat nodig zijn.’ Met een lichte nadruk op ‘mocht’.

Holmes knikte en keek in haar aantekeningen. ‘Sheriff Colcord is op pad. Je zult een eind moeten lopen. Vergeet je satelliettelefoon niet, en zodra je daar in de buurt ook maar een spoor van neanders ziet, al is het maar een vermoeden, dan maak je dat je wegkomt en bel je om versterking. We bellen indien nodig de FBI en de Nationale Garde ter plekke. Ditmaal geen gepruts, duidelijk?’

Cash knikte en beet op haar tong. Doordat Holmes’ voorganger de Nationale Garde er pas veel te laat bij gehaald had tijdens de ramp op Erebus hadden de neanders de explosieven kunnen stelen waarmee ze de laboratoria hadden opgeblazen. Maar dat wist Holmes.

Holmes vervolgde met een beknopte samenvatting. ‘Het slachtoffer is William Grooms, vijfenzeventig jaar oud. Hij woonde in zijn eentje – illegaal, naar het schijnt – in de wildernis. Ene Paul Brooksfield heeft hem dood aangetroffen en heeft dat gemeld. Hij zei iets over dat het lijk in een witte lijkwade was gehuld en dat er munten op de ogen lagen, maar hij wilde er niet verder op ingaan. Romanski is een team forensische specialisten aan het samenstellen en de forensisch patholoog komt er ook aan.’

‘Dank u,’ zei Cash. Met een knikje naar Standish liep ze de deur uit; ze was blij dat ze haar zin had gekregen maar een tikje bezorgd dat ze een vijand voor het leven had gemaakt. Naar Burns, Colorado, was een rit van drie uur en dan was het nog zes kilometer, dus twee uur, te voet naar de berghut in Flat Tops.

Neander-gebied. Cash huiverde bij de gedachte.

Twee uur en drie kwartier later arriveerde Cash op Brandweg 610, die naar de zuidrand van de grens met Flat Tops leidde. Ze zat nu hoog in de bergen: volgens haar gps op meer dan drieduizend meter. Ze stuurde de zwarte Tahoe van het CBI het bospad op en minderde vaart. Dit was weer eens zo'n jammerlijk slechte weg zoals er zoveel zijn in Colorado, een weg waarvoor je eigenlijk een terreinwagen nodig had. De rechterkant van de weg bestond uit een geul met blootliggende rotsblokken. Maar links was een strook begaanbaar terrein, waar ze behoedzaam overheen laveerde. Ze vroeg zich af hoe Romanski in godsnaam zijn bestelbusje de berg op moest krijgen.

Als zwijgende wachters stonden hoge sparren aan weerszijden van het pad en namen een groot deel van het licht weg. Cash huiverde onwillekeurig, dankbaar voor de glazen ruit tussen haarzelf en het omringende bos.

Een kwartier later zag ze, na een bocht, Colcord op de open laadbodem van zijn truck zitten, als gebruikelijk met een spijkerbroek, bemodderde bergschoenen en zijn Stetson. Tot haar opluchting stonden er twee Starbucks-bekers naast hem. Met een glimlach tikte hij tegen de rand van zijn cowboyhoed terwijl zij achter de truck tot stilstand kwam.

'Een bijzonder goeie morgen, Cash.' Hij liet zich van zijn truck glijden en gaf haar een beker koffie aan. Met een verontschuldigende glimlach merkte hij op: 'Hij is halfleeg. De andere helft is over mijn passagiersstoel geklotst.'

‘Geen excuses nodig. Een reverence is genoeg.’

Hij grijnsde en maakte een zwierige buiging voor haar. ‘Zo goed?’

Ze nam een slok. De koffie was koud, maar ze was dankbaar voor de cafeïne. Hier aan de rand van het bos was alles stil, niets bewoog. Rijzige sparren stonden in aaneengesloten rijen om hen heen; de stammen leken naar haar over te hellen. Twee krakélende eekhoorns flitsten kijvend door het kreupelhout. Nu ze uit haar auto was gestapt nam haar gevoel van onbehagen alleen maar toe.

‘Dan gaan we maar,’ zei ze, terwijl ze de gps op haar telefoon bekeek. Ook buiten bereik van zendmasten deed de gps het, en ze had er gelukkig aan gedacht van tevoren de kaarten te downloaden – anders had ze nu alleen de stip van haar locatie op een leeg scherm te zien gekregen.

Links gorgelde een beekje, met een voetpad ernaast: volgens haar gps was dat Middle Fork Derby Creek. Het pad zelf was amper te zien en zwaar overwoekerd; soms was het onvindbaar. Gelukkig passeerden ze na vijf minuten hun eerste wegwijzer: een verschoten bordje waarop stond dat ze nu Flat Tops Wilderness binnengingen en dat het zes kilometer was naar Solitary Lake.

‘Nou, er staan tenminste hier en daar bordjes,’ zei Colcord, terwijl hij over een omgevallen boomstam klom. ‘Ik voel er niets voor om te verdwalen in neandergebied.’

Na de ramp op Erebus had de FBI het onderzoek overgenomen van het CBI en de sheriff. Al acht maanden lang werkten ze met man en macht aan het onderzoek, zonder ook maar enig succes. De neanders leken in rook opgegaan te zijn. De algemene aanname was dat ze naar het noorden waren getrokken, de Rocky Mountains in naar Wyoming of misschien zelfs naar Canada.

‘Over neanders gesproken,’ ging hij verder, ‘heb je al iets gehoord van je vrienden bij de FBI? Ik heb me laten vertellen dat het hoofd van het bureau z’n ontslag gaat krijgen.’

‘Normaal gesproken worden wij niet ingeseind,’ zei Cash.

‘Maar ditmaal hebben we te horen gekregen dat er een nieuwe gast arriveert, kennelijk een heel goeie. We weten het nog maar net. Ene Makoto Ota. Volgende maand begint hij.’

‘Heb jij al kennisgemaakt?’

‘De twintigste hebben we overleg met hem en zijn team. Het schijnt dat hij het CBI weer op het onderzoek wil krijgen.’

‘Geen moment te vroeg,’ merkte Colcord op. ‘Het begint werkelijk uit de hand te lopen. Al die neanderfans met hun kostuums en hun demonstraties – niet te geloven, toch? En dan die “Sapiens-racisten” die vinden dat de neanders beter maar weer kunnen uitsterven?’

‘Zo gaat het nu eenmaal tegenwoordig,’ reageerde Cash hoofdschuddend.

‘God, wat mis ik de goeie ouwe tijd – voordat het internet alles verklootte. Vroeger ging ik wandelen in de Flat Tops, vissen in Trappers Lake. Fantastische forel, daar.’

‘Ken jij de Flat Tops?’ Cash was verbaasd.

‘Een stuk ervan. Het is een heel uitgestrekt gebied.’ Colcord bleef even staan om naar een mug bij zijn hals te meppen. ‘Hoe gaat het tegenwoordig met die wolharige olifanten in Erebus?’

‘Wolharige mammoeten,’ corrigeerde Cash. ‘Daar wordt voor gezorgd door een groep zoölogen, net als voor de rest van de megafauna. De vallei zit dicht en wordt onderhouden door een non-profitorganisatie terwijl de investeerders stegelen over wie de eigenaar is en wie er aansprakelijk is.’

‘Zo groot als die beesten waren – dat vergeet ik van m’n levensdagen niet.’

In bespiegelende stilte, het soort dat kan heersen tussen oude vrienden, liepen ze verder. De sparren maakten plaats voor populieren, ritselend in de wind. Hier en daar scheen de zon tussen het loof door, maar toch was het koud; ze trok haar fleece dichter om zich heen.

Toen ze een weiland waren overgestoken, begon het iets op te warmen. Plotseling bleef Colcord staan en haalde een kijker uit zijn rugzak. Hij gebaarde dat ook zij moest stoppen.

‘Zie je iets?’ vroeg Cash, licht geschrokken.

Hij tuurde naar de boomkruinen. ‘Een Louisianatangare.’

‘Er ligt hier in de buurt een lijk, en jij gaat naar vogels staan loeren?’

Colcord liet de kijker zakken. Er lag een brede grijns op zijn gezicht. ‘Ik zal me nooit door een lijk laten tegenhouden als ik nog een vogelnaam kan afvinken op mijn *life list*.’

‘Je life list?’

‘Een lijst die vogelaars bijhouden van alle vogelsoorten die ze in de loop van hun leven in het wild hebben gezien. Ik heb er iets van...’ – Colcord zweeg even en keek omhoog terwijl hij nadacht – ‘zeshonderdtwee.’

Cash boog haar hoofd om haar glimlach te verbergen. ‘Oké, meneer Vogelaar.’

Ze trokken verder; hier en daar moesten ze om hoge pollen gras of laag struikgewas heen. Toen haar telefoon aangaf dat ze binnen een kilometer bij het meer aankwamen, troffen ze een reeks steile haarspeldbochten. Tegen de tijd dat ze bovenaan stonden, vond Cash dat ze het goed gedaan had: het pad was steiler geweest dan ze verwacht had, en ze nam zich voor Max te bedanken dat hij haar zo achter de vossen had gezeten op de sportclub. Colcord liep trager dan Cash en kwam even later tot haar grote tevredenheid hijgend en doorweekt van het zweet naast haar staan.

‘Je lijkt wel een verzopen kat,’ zei Cash.

‘Potverdorie, was me dat even steil.’ Hij zette zijn cowboyhoed af en wuifde zichzelf koelte toe. Daarna nam hij haar vorsend op. ‘Hé, Cash, zo zonder hoed begin je roze te kleuren door de zon zo hoog in de bergen. Ik heb zonnebrandcrème bij me.’

‘Het gaat prima,’ zei ze. ‘En die vitamine D kan ik wel gebruiken.’

Colcord zette de Stetson weer op zijn hoofd. ‘Binnen de kortste keren ben je rood als een kreeft, maar goed, met een likje mayo?’ Hij grinnikte.

Cash slikte haar irritatie over die stompzinnige opmerking

in. Ze hielden even halt terwijl Cash ‘de plantjes water ging geven’.

Toen ze weer naar Colcord toe liep, keek die bezorgd.

‘Er bewoog daar iets,’ zei hij, met een gebaar naar de rand van het bos.

Meteen was Cash ongerust. Ze wist nog hoe listig de neanders waren. Hoe onzichtbaar ze konden opgaan in de omgeving. Hoe waanzinnig snél ze waren.

‘We gaan toch maar verder,’ zei Cash met haar hand boven haar ogen tegen de zon. ‘Ik blijf uitkijken.’

Met snelle passen en haar hand op de kolf van haar pistool volgde ze het pad, dat weer het bos in meanderde. De bomen stonden steeds dicht op elkaar en het werd donker; de zon verdween achter een wolk en de wind ritselde onheilspellend tussen de sparren door. Plotseling hoorde zij het ook: een zware voetstap, een knakkende tak. Er zat iemand achter hen aan. Colcord en Cash trokken hun wapens. Weer klonk er een voetstap achter haar, en als gestoken draaide Cash zich om, net op tijd om een flits van beweging te zien voordat wat het ook was in de schaduw verdween. Nog twee voetstappen, vlak achter elkaar, ditmaal links van haar.

‘Ze hebben ons omsingeld,’ fluisterde Cash. Ze hoorde ze al ritselend tussen de dicht opeenstaande bomen door lopen.

Er sprong iets de open plek op, een flits van bruin en roomwit. Cash verstarde even en liet toen haar vuurwapen zakken. Het was een eland – een stier met een gewei die haar even onbekommerd aankeek met de blik van een dier dat weet dat het zo groot is dat niemand het zal lastigvallen, om vervolgens weer de schaduw in te lopen. Daarna wankelde een elandkalfje de open plek op, gevolgd door zijn moeder, die even bleef staan voor een afwezige lik over het kleine koppie. Er volgden er meer, een tiental. Ze besteedden geen aandacht aan de mensen. De stier legde de kop in de nek, slaakte een klaaglijke kreet, schudde met zijn grote gewei en draafde verder.

“‘Ze hebben ons omsingeld,’” zei Colcord grinnikend in een imitatie van Cash’ fluistertoon.

‘Bek dicht,’ reageerde Cash.

Ze liepen in rap tempo door een dicht bos en maakten prima vorderingen. Na zowat een halfuur keek Cash op haar gps en zag dat ze bijna bij het meer waren.

Voordat ze dit tegen Colcord kon zeggen, bleef die staan en wees vooruit. ‘Wat is dat in godsnaam?’

Aan de rand van het pad stond een menselijk skelet, gemaakt van gelast ijzer en betonwapening, naar hen te grijnzen met tanden die afkomstig waren uit een oude zaag en kogellagers als ogen. Toen ze om zich heen keek, zag ze meer beelden staan die gemaakt waren van schroot: een gehoord monster dat opdook uit een stapel autobanden; een bultenaar in rafelige zwarte kleding met een gespleten ijshockeymasker als gezicht; een porseleinen pop in een holle boom met een zwarte kever die de open mond uit kroop; een windgong gemaakt van roestige tabaksblikjes en oude buizen, bungelend aan een fietswiel en in de loop der tijden hopeloos verstrikt geraakt.

‘Zo te zien was die Willy een artiest,’ merkte Colcord op.

Cash kneep haar ogen samen en tuurde. Het leek er meer op dat Grooms met een lasbrander een vuilstort te lijf was gegaan. Haar blik viel op een gemeen ogende verroeste berenklem. Ze hoopte dat die gast geen doomsday prepper was, want dan had hij misschien het hele terrein vol bommen gelegd. Ze herinnerde zich ooit een inval gedaan te hebben in een huis waarbij agent Manahan per ongeluk over een touwtje heen gestapt was en meteen een plank vol spijkers in zijn linkerarm had gekregen. Heel voorzichtig liep ze verder en speurde de hele omgeving af op zoek naar tekenen van een valstrik.

Ze bleef even staan toen ze een lichtflits zag. Tussen de bomen door zag ze een houten blokhut staan; daarachter lag Solitary Lake te glinsteren. Volgens de berichten lag het lijk in de hut. Ze draaide zich om naar Colcord en zei zo terloops mogelijk: ‘Oké, dus het CBI heeft hier de leiding, oké?’

Colcord fronste zijn wenkbrauwen. ‘Natuurlijk niet, Cash.

Ik heb het CBI gebeld voor assistentie, niet om meteen maar het hele onderzoek over te nemen. Ik ken jouw nieuwe baas niet, maar als ze ook maar in de verte lijkt op McFaul...' Hij maakte zijn zin niet af.

'Ik ben de leidinggevende bij deze zaak, niet zij. Dit wordt een heel ingewikkeld onderzoek – dat is meer iets voor het CBI.' Ze voegde er niet aan toe dat Holmes haar had opgedragen de leiding te nemen. Dat kon weleens verkeerd vallen, vermoedde ze.

Colcord keek haar aan. 'Dit is mijn terrein. Ik ben hier opgegroeid. Ik ken de Flat Tops als mijn broekzak.'

'Ho even, partner. Ga nou niet de plaatselijke expert staan uithangen. Ik stel prijs op jouw kennis en kunde. Ik zei niet dat ik je van het onderzoek af wilde hebben.'

'Ik heb jóú erbij gehaald.'

Cash haalde diep adem. 'De Flat Tops Wilderness beslaat minstens vier county's. Bij mijn weten ben jij sheriff van slechts één daarvan. Als het onderzoek om wat voor reden dan ook de grens over gaat, moeten we het sowieso overnemen.'

Colcord schudde zijn hoofd. 'Oké, oké. Zit wat in. Maar als het misloopt, neem jij de schuld op je. Ik moet me tenslotte verantwoorden tegenover mijn kiezers.'

Op dat moment klonk er een lang aangehouden, diepriet en snikkend gehuil tussen de bomen door dat langzaam wegstierf.

'Wat was dát in godsnaam?' vroeg Cash, en haar blik schoot heen en weer tussen de schaduw van de bomen.

'Een watervogel, de ijsduiker. Het meer ligt aan de andere kant van die bomen.'